

Győri László

A törpe sóhaja

Volnék bár nagyobb,
de hát nem vagyok!
Nagyobb, mint ahogy
nőnöm adatott!

Anyám untalan
mondta: – Kisfiam,
egyél, igyekezz,
fogyjon a leves!

Igyekeztem is,
jött a tejbegríz,
tányéromra tolt
répát, karfiolt.

Minden elfogyott,
de milyen konok,
rideg is a lét!
Nőttem kicsikét:

egy centi meg egy,
így megyegetett,
pedig csaltam is.
mi volna, ha kis

ármánnyal ugyan
mércevonalam
néhány centivel
többre menne fel?

A pipiskedés
nem nagy bűntevés.
Lábujjhegyre áll
minden ideál.

Majd ha nagy leszek,
én is nagy leszek?
– kérdezgettem őt.
– Hogyne, persze, sőt!

Nem tudtam, miért
szomorú, sötét
anyám fekete,
bús tekintete.

Nálam is nagyobb
könnyet hullatott:
– Az én kisfiam,
édes kisfiam,

az én kicsikém,
jaj, hogy illetén
irinyó-pirinyó
kicsi mogyoró!

Főmtől talpamig
érek, mint akik
talptól búbjukig
érnek holtukig.

Óriás vagyok!

Szeretnek a nők,
a szép hajvetők,
amerre megyek,
rám tekintenek,

csalóka, hazug,
férges mosolyuk
nekem gyönyörű,
lélekgyökerű.

Mit láttok, nagyok?
Ezt-azt, úgy ahogy,
az egész helyett
csupa részletet:

csörrenő rezet,
mell amint rezeget –
én a megrakott
tűzbe olvadok.

Volnék bár nagyobb?
Most már így a jobb:
élek és halok
úgy, ahogy vagyok.

A látvány

Nem nézem az örök szennyet
itt lenn,
mert nem tudom, hová menjek
innen.

Mocsokra, szennyre tekintek
a járdán,
de nem tudom, hogy kit illet
a látvány.

Óvatosan botorkálok,
olyképp,
mintha fehér, kopogó bot
volnék.

A kisgyermek, ha először
mondja,
amitől rég visszahőkölt
volna,

a csúnya szót, az illetlent,
akkor
a felnőttre néz ijedten,
mit szól.

Jobban tenné, ha nem szólna
semmit,
szájából a szavak mocska
ömlik.

Hazám nyúzott erkölcsére
látok,
a varjú rá mint dögterre
károg.

Úgy csipkedi, mintha bűzhödt
volna,
halott elé mintha tükröt
tolna:

nézd meg, ki vagy, mocsok és szenny
domboldala,
bűz emészt, a tűz emészt meg
idestova.

Szenny van szóban, szenny van járdán,
szívben.
Ó, szabadság, hol az ábránd
innen?

A titkok természete

Amit gondolok, magamban
őrli meg a kő –
az a lángliszt gyúrhatatlan,
ki nem süthető.

Amit gondolok, kimérem
konyhamérlegen,
tiétek a süteményem,
én az égettjét eszem.

Amit gondolok, magamban
nyílik ajtaja,
se élő, se halhatatlan
nem jár bent soha.

Amit gondolok, kitárom
sarkig, csikorog,
egymás sarka taposással
jönnek-mennek rajta által
avatatlanok.